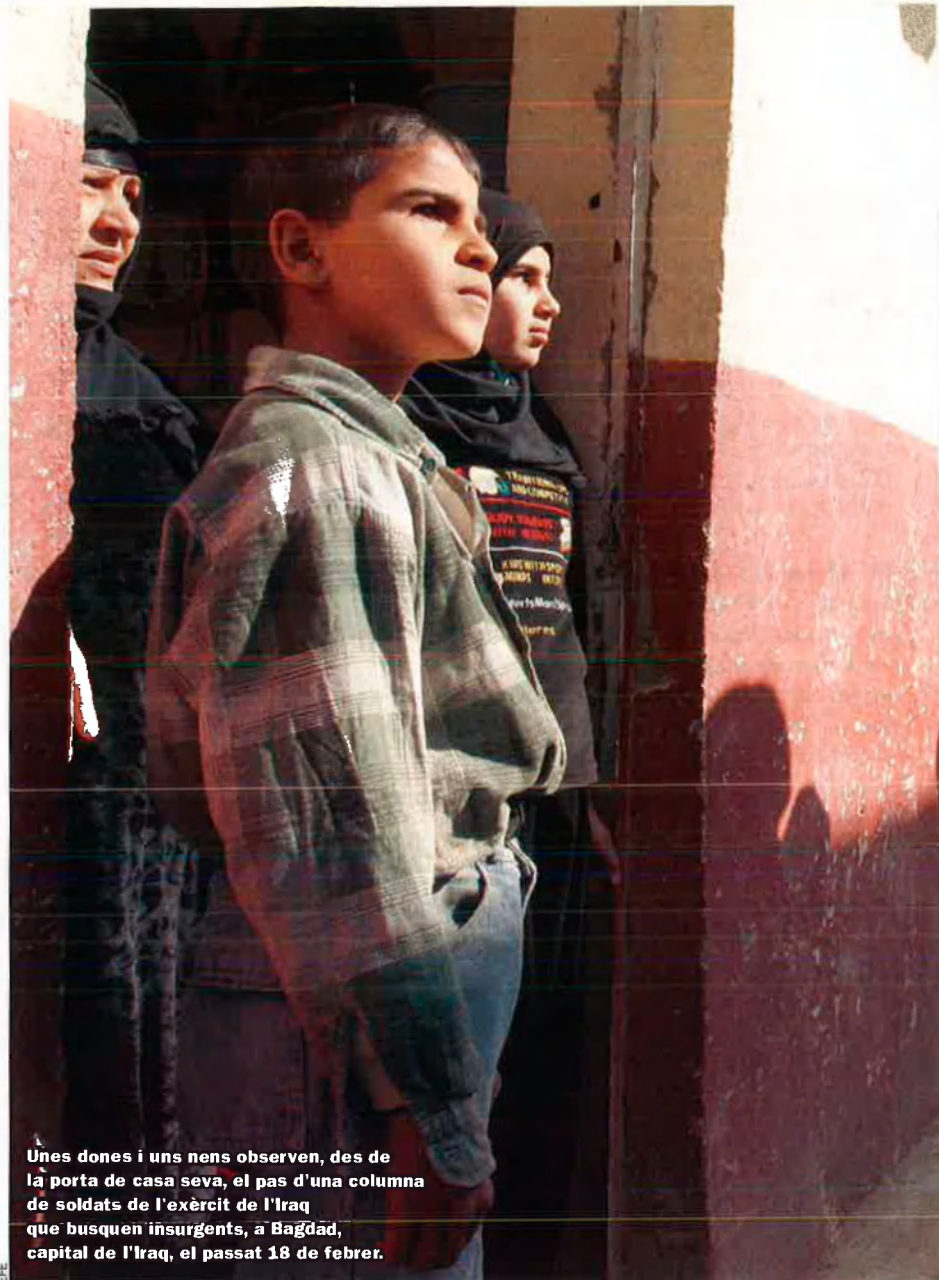

La por habita a Bagdad. Aquesta populosa ciutat de sis milions d'habitants, capital de l'Iraq, és una urbs dividida en zones; barris, carrers separats per murs, per blocs de ciment armat i, fins i tot, per finestrals i portalades que recorden una antiga ciutat medieval. Guardians i vigilants privats, uniformats o no, vigilen de dia i de nit aquests sectors a un costat i altre del riu Tigris, que s'ha convertit, sobretot des de l'any passat, en la línia de demarcació entre les zones on predominen les ètnies xiïta i sunnita, amb els seus enclavaments respectius, i amb alguns barris de població mixta. La riba de l'est del Tigris, Russafa, amb els estranys palaus de l'època abbàsida i amb l'extensa perifèria de la miserable ciutat Sadr, és zona xiïta, i la de l'oest, en canvi, on hi ha incrustada una "zona verda" que ocupa una superfície de sis quilòmetres quadrats, i on actualment hi ha les seus de l'"administració imperial" de les tropes dels Estats Units i de l'atrotinat Govern iraquità, és sobretot sunnita. Aquest esbocinament de Bagdad, aquesta compartimentació de la seva societat urbana ha estat obra dels combatents extremistes de cada bàndol, que, amb el terror incessant que escampen, espanten la població i la forcen a reagrupar-se d'acord amb els seus distintius d'identitat confessional. Fins i tot en els impresos que cal emplenar per entrar a l'Iraq es demana al viatger que declari la seva religió.

D'aquesta manera, al voltant de cent seixanta mil ciutadans de Bagdad han hagut de marxar de les seves cases en cerca de l'anhelada seguretat. En aquesta ciutat sense llei, els segrestos són el pa de cada dia i, moltes vegades, es duen a terme pel sol fet de ser sunnita o xiïta. Sovint, si es tracta de gent adinerada, arriben a pagar-se importants rescats en dinars iraquians o en dòlars. Per això, hi ha famílies que han hagut de vendre les seves cases per poder pagar els rescats i accontentar els segrestadors. L'any passat el nombre de persones segrestades va arribar gairebé a les cinc mil, entre les quals hi havia molts nens, a vegades capturats fins i tot a les portes de l'escola.

Moure's per Bagdad. En els desplaçaments d'un lloc a un altre de la ciutat, de casa als llocs de feina o a l'inrevés,

Unes dones i uns nens observen, des de la porta de casa seva, el pas d'una columna de soldats de l'exèrcit de l'Iraq que busquen insurgents, a Bagdad, capital de l'Iraq, el passat 18 de febrer.

Bagdad, la ciutat de la por

El dia 20 de març s'acompleix el quart aniversari de la invasió de l'Iraq i l'enderrocament del règim de Saddam Hussein. Després de tot aquest temps, Bagdad, la capital del país, sotmesa a la violència diària dels grups armats i dels l'exèrcits dels Estats Units i del nou Govern iraquità, no ha aconseguit recuperar la normalitat. Els habitants de la ciutat viuen el dia a dia amb la por al cos.

és on neixen els primers temors diaris dels habitants de Bagdad, no debades han de llançar-se a uns carrers insegurs i exposar-se a perilloses sorpreses. El problema principal és que la gent no té manera de saber o identificar si els polítics o els guardians que es troben pel camí són amics o enemics. A Bagdad, de fet, hi ha uns vint mil mercenaris a sou de les empreses de seguretat estrangeres que, en el cas que siguin pagats pels governs dels EUA o de l'Iraq, gaudeixen d'absoluta immunitat. La indústria de la seguretat és, de fet, l'únic negoci pròsper en aquest esquarterat país a la deriva. Tanmateix, a pesar de la por de sortir al carrer i procurar evitar atemptats mortífers, tiroteigs o els segrestos, els ciutadans de la ciutat no poden deixar d'exposar-se al risc que els envolta, simplement perquè, en el fons, tenen necessitat de viure.

Enmig de tot plegat, encara que pugui semblar estrany, a Bagdad hi ha molt poc absentisme laboral en les empreses. En els llocs de feina la gent troba el subministrament elèctric que els falta moltes vegades a les cases. De fet, la capital iraquiana, compta tan sols amb una mitjana de només quatre o cinc hores diàries de corrent elèctric. Així, la gent pot carregar les bateries dels seus telèfons mòbils a la feina, o fins rentar-se en els lavabos de l'empresa. Els qui disposen d'ingressos suficients han aconseguit comprar generadors autònoms d'electricitat. La inseguretat dels carrers, l'escassetat de combustible, malgrat la gran riquesa petrolífera de l'Iraq, i l'insuportable trànsit són els malsons quotidians dels habitants de Bagdad.

El domini dels varons. En aquest sentit, una de les pitjors conseqüències

de la proliferació d'homes armats pels carrers és que moltes de les dones de Bagdad prefereixen no aventurar-se a sortir al carrer i es queden tancades a casa, amb la qual cosa han de patir encara més el sotmetiment als varons de la família. De fet, els drets de les dones a Bagdad s'han vist considerablement retallats des de l'ocupació de l'exèrcit nord-americà, de l'enderrocament de l'antic règim del Baas de Saddam Hussein, així com arran de la promulgació de la nova "Carta política" que ha instaurat la xària islàmica com a font de la legislació. Això contrasta amb la situació que es vivia abans de la guerra, quan, gràcies a la política de desenvolupament de Saddam Hussein, amb un estatut de família, laboral i polític, no hi havia el descomunal índex d'analfabetisme entre les dones que s'estén en l'actualitat a l'Iraq.

Racionament d'aliments. Mentrestant, l'actual Govern de Bagdad manté en vigor un sistema de cartilles d'abastiment, establertes abans de la guerra, per facilitar l'accés a la població als productes de primera necessitat, com ara pa, sucre, arròs o oli, a preus subvencionats. Però, tant ara com abans, en temps de Saddam Hussein, aquest racionament no és suficient per cobrir les necessitats familiars de cada mes i poder menar una vida normal. Per això, no és estrany que al capvespre els ciutadans de Bagdad simplement es tanquin rere les portes de les seves cases i matin les hores davant els aparells de televisió i redueixin, d'aquesta manera, el seu espai vital a l'àmbit del seu veïnat. A Bagdad no hi ha cinemes, ni espectacles, ni diversions públiques. Els més joves i fins i tot els nens volten pels carrers. La seva única evasió són els nombrosos cafès amb Internet que hi ha escampats arreu de la ciutat. De nit, sovint, enmig de l'estremidor silenci de Bagdad, s'escolten les explosions i els tiroteigs. Aleshores, els helicòpters nord-americans sobrevolen, amenaçadors, la ciutat, il·luminant, de tant en tant, amb els seus imponents focus de llum verda, blanca, blava, els possibles grups d'insurrectes, el blanc del foc de les seves armes.

*Tomás Alcoverro
Bagdad*